

Осмогодишња школа „П. П. Његош“

НОВИНЕ УЧЕНИКА ОСМОГОДИШЊЕ ШКОЛЕ „П. П. ЊЕГОШ“

Честитамо Ти рођендан, драги друже Тито!

ТИТУ

Твој поглед,
Твоја рука и снага
је срећа свих нас,
Твоје речи поносно звуче,
шуме у ушима нашим,
воде нас најред гордо,
ка срећи, ка живошћу.

Вео слободе
данас је обвнo земљу нашу.
Захваљујемо Теби,
воћи свих нас,
и очевима нашим
који су дали живоше своје
за слободу,
за победу народа свог.

Ми, пионири, друже Тито,
бићемо достојни
имена Твог.
Поћи ћемо одлучно
својима својим,
бранићемо земљу
ако што треба,
бранићемо слободу
народа свог,
али никад освојач
нећемо бићи
и другом народу
несрећу желећи.

Твој поглед,
Твоја рука и снага
је срећа свих нас,
Твоје речи поносно звуче,
шуме у ушима нашим,
воде нас најред гордо,
ка срећи, ка живошћу.

Тошлов Васа ученик VIIа раз.

Moje razmišljanje pred slikom druga Tita

Stojim pred slikom druga Tita i razmišljam o njemu. Gledam ga. Srednjeg je rasta. Njegove oči blago gledaju, a on kao da je u pokretu. Kao da će sada da se umeša među nas i da nas zagrlji.

Pogled mu je srećan i kao da se smeši na nas, jer se raduje što možemo mirno i nesmetano da učimo.

Učenje naše ne remete povici nemačkih stražara, buka aviona i pevanje nemačkih vojnika. Mi imamo njemu da zahvalimo na mirnim i srećnim danima koje provodimo,

Koliko puta, kad sam obeshrabrena, ja pogledam sliku i odmah se osetim hrabrom. Neki put pred pismeni, kada sam uzrujana, poglegam u sliku i odmah se smirim, jer Tito kao da mi go-

vori: „Ne boj se, devojčice, sve će biti dobro“. Posle tog nemog razgovora sa slikom ja se smirim i spremna sam i najveće teškoće da prebrodim. Pogled na sliku druga Tita mi pomaže u svemu. Kada se ljutim i hoću nekog da udarim, njegov blagi pogled me smiruje. Kada me nešto muči, stanem pred sliku i u mislima mu se poverim, a on kao da mi odgovara i savetuje me.

Njegove oči budno motre i paze da nam tuđini opet na upadnu u zemlju. Stojim pred Titovom slikom i u mislima mu se zahvaljujem na slobodnoj domovini i blagostanju koje njegovom zaslugom i zaslugom drugih znanih i nezvanih junaka mi uživamo.

Leković Vladislava, VII b

Novi Sad

Novi Sade, mili grade, u teb' sam se rodio, o tebi sam ja učio, o tebi sam zborio. O tebi sad svi pričaju i o tebi mnogi znaju.

Mnogi su tvoji sinovi dali živote svoje, da bi danas u tebi bilo svima bolje. Kad se igram i kad spim, ja te volim srcem svim.

Duško Dimitrov, Va

Poseta majci paloga heroja

Bilo je to o prošlogodišnjem zimskom raspustu. Sneg je vejavao i obasipao grad divnim krupnim pahuljama. Moj brat i ja smo se uputili u posetu majci paloga heroja Koste Šokice. Bili smo ponosni što je nastavnica odredila baš nas dvoje da posetimo tako veliku ličnost. Zakucali smo na vrata i pomislili: kako može da izgleda njegova majka? Sigurno je jako stara i oronula.

Odjednom su se vrata otvorila i pred nas je izašla stara, ali ponosna i izdržljiva žena. To je ta ličnost za mene tako uzvišena, o kojoj sam mislila da je oronula.

Da, to je ona. Ušli smo unutra. Majka je pričala o ilegalnom radu svoga sina i na kraju nam je pokazala Kostinu sliku. Za sve vreme pričanja majka nije ni trepnula, niti joj je ijedna suza kanula. Majka je bila ponosna što je njen sin doprinosa oslobodenju naše zemlje. Ja sam tada pomislila: „Dok je takvih plemenitih i jakih majki, uvek će u našoj zemlji zračiti sloboda.“

Posle dužeg prijatnog razgovora sa majkom paloga heroja Koste Šokice, zahvalili smo se i otišli kući.

Višnjić Ljiljana VIIb.

ТОГА ДАНА

Тога дана сам желео да се одмарам на обали Дунава. Желео сам да ми немирна река исприча један догађај. И гле, она је причала.

Ноћ. Ветар диже таласе. Дунав бесно удара о прамац чамца. У чамцу мукла тишина, само понека друга рица дубоко уздишући ремети тај мир. Светионик на Дунаву се једва види кроз густу маглу. Сремци затегнутих мишића боре се са таласима. Сваких десет минута рефлектор прелази својом светлошћу преко Дунава и сваких десет минута транспорт очекује ватру са банатске стране. Минути пролазе као часови. Сремска страна се још не види. Поново рефлектор. У једном тренутку светлост прелази преко чамца. То је било сасвим довољно да Немци са друге стране отворе ватру. Куршуми као неке свтлеће золје прелазиле су преко глава бораца. Са крме се чује довикивање: „Метак је пробушио чамца!“ Вода поче да улази у чамца. Већ је до чланака. Паника је обузела људе, а поготово другарице. Људи су грозничавом брзином почели да ваде воду из чамца. Један омладинац пада. Неки вичу да су рањени. У брзини људи не виде шта раде, гурају једни друге што проузрокује још веће љуљање чамца и повећава улазак воде. Сваки мишић и сваки живац били су на опрезу. Сремци удвострученом снагом возе чамца. Најзад сремска обала. Ускоро је чамца приспео на обалу. Искрпљени људи тетурaju се по сремском жутом блату. У даљини су се видела светла. То је дало нову снагу борцима да истрају још мало. Уморни и искрпљдни убрзо су ушли у село где су их сељаци срдачно и са одушевљењем дочекали.

Те слике су ми играле пред очима док сам седео на клупи и посматрао немиран Дунав. Ускоро је почела да пада тама на земљу и сребрне неонске светиљке почеле су да расипају своју светлост. Полако сам кренуо кући.

Радиша Живанов, VIIIc

Две деценије од почетка револуције

Ове године ми слави́мо двадесет година од почетка револуције, од почетка борбе за слободу. Прошло је већ две деценије, двадесет година од 1941 године, од незаборавних датума 7 јула, 13 јула... Пре две деценије народ и Комунистичка партија на челу са другом Титом пошли су у одлучну борбу за бољи живот, за срећу и равноправност.

Четири године водила се крвава борба. Борба пролетера против освајача, пролетера против издајника, пролетера против глади, сурове зиме, смрти, тегоба. Све се борило против пролетера, али пролетер је био у праву, био је несаломив — зато је и победио.

После четири године крваве борбе сунце је први пут засјало правим сјајом, засјало је поносно и гордо увећивајући славу и победу.

Две деценије је прошло од почетка рата и револуције. Слобода је стигла. Радници, народ, сви су весели. Из дана у дан расту нови градови, земља пролетера бива све богатија, срећнија. Звезде на небу сјаје слободно светлим поносним сјајем.

Ове године се широм наше земље одржавају многе свечаности у част захвалности палим друговима, у част слободе. Ми смо захвални палим друговима и никада нећемо заборавити Пинкија, Марију Бурсаћ, Саву Ковачевића, Соњу Маринковић, Лолу и многе друге. Никада нећемо заборавити њихова дела и њихов одлучан дух. Ми ћемо бити достојни, чврсто ћемо поћи њиховим стопама, бићемо им захвални.

Ми, пионири, данас живимо срећно, и наши очеви су срећни јер су нам створили оно што су желели. Ми данас живимо весело, без тегоба и мукa, уз песму и смех. Срећни смо и кличемо:

Живео друг Тито!
Живеле земља пролетера!
Живела слобода!

Тошaлов Васа, VII а

Тврђава

Тврђава прича шужну причу
о добу кога више нема,
о догађајима шешким и шужним
који су данас усјомена.

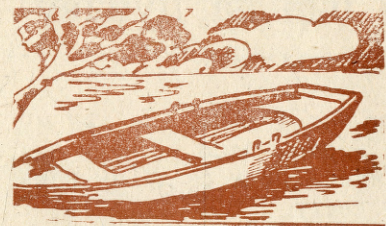
О народу који је у срцу
жељу за слободом крио,
о народу који је
илен шућинаца раније био

Она је видела данак у крви,
како ша реч грозно звучи!
Чула је јавке и врисак мајки
што раздире срце, кила га и мучи.

Чула је грмљавину шoйова шешких,
чула је прасак оружја свију,
чуло је звуке војничких шруба
што песме о слободи вију.

Тврђава прича шужну причу
о добу кога више нема,
о догађајима шешким и шужним
који су данас само усјомена.

Косић Мира Vб

NAROD — NEZNANI JUNAK

Ја знам једног јунака. Ја знам једног великог неustraшивог борца, чије име и презиме нећете наћи у списковима heroја, нити на надгробним kamenovima. Ја знам једног јунака који у себи садржи hiljade живота и hiljade смрти. Ја знам једног јунака у коме су живели моји preci, у коме ја данас живим. Тај јунак, тај изврсни heroј и podвижник jeste мој народ. Njegovo delo је заista heroјско, njegovi безбројни podvizi nisu prestali, njegove победе nisu bile и ostale на ratним polјима, njegovim победama сведоци смо данас. Ја сам срећан што доживљавам те победе, што сам онај који ih у извесној мери ostvarује. Ја сам срећан што сам део тог великог neznаног јунака

Popović Branislav, VII б.

РАЗМИШЉАЊА ПРЕД СПОМЕН ПЛОЧОМ

Тмурно јесење поподне. Сиви облаци брзо плове преко неба. Ветар непрестано дува.

Седам између две тополе. Преда мном је споменик са плочом. На њему је уклесано стотину имена. Полако читам. Знаш да су то имена бораца који су бранили ову земљу. Обузима ме језа. Једном од ветра, а други пут од погледа на број палих другова. Они су мртви. Мртви? Не! Они још увек живе у нашем сећању, њихов дух нас бодри.

Већ трећи пут читам: Радоица Попов. Сигурно је био дечак мојих година. Пред очима ми лебди лик дечака са црном косом. Нема више од дванаест година. Слабуњав је. Обучен у поцепан капутић одакле вире голи лактови. Готово сам сигуран да је тако изгледао.

Зима. Зима која све леди. Те зиме Радојица је постао курир. Одвојио се од мајке удовице која је остала негде у Босни. Док је био у селу, радио је илегално. Био је врло спретан и често је учествовао у диверзијама. Дечак? Не, он није

имао времена да буде дечак. Он је постао борац, друг. У селу је било издајица, па је морао да оде у партизане.

А онда је постао курир. Волео је тај задатак. Једном је био преморен. Ишао је по дубоком снегу вршећи своју дужност. Упадао је у дубоки снег, али је ишао даље. Спуштао се сутон. Изгубио је пут који води до партизанске команде. Пред зору је видео неке кућице. Тада је пао у снег. Тога тренутак наишле су усташе и њихов метак је скратио муке полусмрзнутог курира.

Осећам да ми је глава клонула. Трзам се. Преда мном стоји споменик са уклесаном спомен плочом. Осећам њену тежину. Хладно ми је. Устајем и одлазим полако, тихо. Један сунчев зрак се прокрада између густих облака и обасјава споменик. Још једанпут се осврћем.

— Почивајте мирно, пали другови! — шапућу моје усне.

Срдић Србољуб VIII

Моја мајка

Svako voli ponešto, ali je svakom najdraža majka.

Često je gledam kako zamišljeno sedi na klupi pred kućom. Sunce se crveni na horizontu kao nova lopta. Ptice se vreću u svoja malena gnjezda, cvrčak peva svoju večitu pesmu. Majka sigurno misli na sutrašnji ručak. Tek je početak meseca, a mnogo se troši. Ja imam novo odeło, sestra novu haljinu, a majka se nije ponovila. Uvek gleda da mi ugodí, pa makar radila i danju i noću. Ja joj često kupujem poklone. Ti pokloni su skromni ali im se majka uvek obraduje, jer vidi da je nisam zaboravio.

Moja majka me mnogo voli. Ona me čuva i pazi. Ponekad se „posvađamo“, ali to brzo prodje i opet bude kao pre.

Sunce se crveni na horizontu, ptice se vraćaju na legalo, a neumorni cvrčak peva svoju pesmu: „Zri, zri, zri.“

Zoran Stakić, uč. VIđ

Сиви цин на Дунаву

— одломак —

Из даљине је мали, али кад му се приђе ближе, јасно се види његова величина, види се да му нема равног у свету.

За сада је мост наше највеће дело у градњи. Он је израстао за кратко време. Просто је изникао под вредним рукама наших радника. Својим уздицањем према небеском плаветнилу, он је уздигао у очима других људи нашег човека, нашег радника, технику.

Како је дивно возити се испод сивог цина и дивити му се! Још је лепше бити на њему, разгледати га. Гледати како на твоје очи ниче један колос, једини у свету. Пријатно је разговарати са његовим градитељима, слушати како ти вредни људи причају. Причају са поносом, али не о себи, већ о мосту, а узгред додају да тога не би било да није другарства и слоге. Сви су поносни.

Имају и зашта да су поносни — њихово дело је величанствени мост, сиви цин на Дунаву.

Радослав Музер VIIа

Fruška Gora

Fruška Goro, mirisavo sveće,
fašisti te osvojiti neće,
niti tebe, niti tvoje staze,
jer po tebi partizani gaze.

Fruška Goro, budi ponosita
na Partiju i na druga Tita,
i na borce što te brane —
naše slavne partizane.

Zavičaj

Kad gledam reku koja bratske
narode spaja,
ja se sećam svog zavičaja.
Sećam se kad sam u majčinom
krilu spio
i o tebi, zavičaju, snio.

Kad neki stranac kaže:
„Ah, ala je divan ovaj kraj!“
Ja ponosno odgovorim:
„To je mili zavičaj!“

• Duško Dimitrov, Va

МОЈ ДОМ

Кад сунце лешње нама
цео свет обасјава,
љубко ме сада гледа
кућица моја плава.

Зелена гране је окружују,
благ и повештарац је милује,
поносим се сада њом,
јер то је мој дом.

За време јесењих дана
некојко сувих грана
кућицу моју шипиће
од хладне јесење кише.

А када снег завеје,
побеле моје леје,
кућица моја гледа
испод покрова снега.

Обухина Загорка VIд

Хуманизам и родољубље Доситеја Обрадовића

— одломак —

У другој половини XVIII века, у доба када је Србија још била подељена на пашалуке, јавља се Доситеј као одлучни и упорни крчилац путева модерне културе и као зачетник српске модерне просвећености.

Он је схватио и осетио смисао свога доба, разумео је стварност свога народа и без колебања је прихватио борбу против заосталих схватања. Њему је највише било стало до свога народа, до његове слободе, просвећености и будућности. У њему је отеловљена жеђ поробљеног народа за цивилизацијом. Он је разумео да култура других, далеко развијенијих народа

није нама туђа, већ напротив, кад се постепено усваја, даје подстрека јачању наших снага.

Доситеј је увидео да је народ основна снага напретка. Тврди да човек постаје и мора да постане ученији, слободнији и срећнији усавршавајући се у друштву. Када је започела народна револуција у Србији, он хита тамо, јер је уверен да је неопходно просветити заостали народ.

Овај доследни и одушевљени просветитељ, човекољубиви и родољубиви Доситеј и данас нам је близак по својој љубави за народну слободу и културу.

Пантелић Мира VIIIБ

Први дан другог полугодишта

У школу журе ђаци
да настављају рад,
и звоно кад зазвони,
на месту буду шал.

Међу њима мали ђацић
расјусиша овог дугог,
заборавио је слова
због игре, забаве и другог.

Мало ђаче сад мисли
зашто се играло само,
кад учишћељица је рекла
да треба много да знамо.

Жигић Мирјана, Va

МОЈ ОТАС

Visoka, uspravna prilika puna ponosa i vere u budućnost, sa hladnim sjajnim bljeskom u tamnim očima iznad kojih se nadvio gust luk čeličnih obrva — to je moj otac.

Kad god ga pogledam, osećam da iz njega zrači snaga, dobrotа, odlučnost i želja da učini nešto korisno. Zar može da bude takav човек чије је детинство било тако теško, који је најлепше године свога живота провео у НОБ? Па ипак, тако јасно могу да замислим свога оца, у то време још скоро деčака који својим tankim, nedovoljno jakim rukama steže pušku, чије ноге gaze krševito zemljište Dalmacije, u čijim se očima čita jedna misao:

— Borim se za svoj narod, za pravdu, borim se protiv nasilja!

Ta misao je bila jača od gladi, ona ga je bodrila u trenucima kada je snaga počela da napušta umorne ruke, kada su koraci teško odzvanjali po kamenju, ona mu je dala snage da prebrodi sve teškoće koje su ga sprečavale da dođe do cilja.

Koliko volim tog човека u čijem je životu bilo toliko patnji, sa koliko ponosa gledam toga човека! Znam da i danas ima mnogo briga, naročito briga koje su u vezi sa mnom: kako sam sa zdravljem, kako učim, da li imam sve što mi je potrebno i što želim, da li me nešto ne muči i tome slično. Znam da će, ako je potrebno, sam sebi mnogo šta uskratiti ako smatra da je meni nešto potrebno, da bi me nešto obradovalo.

Он има увек времена за мене. Strpljivo sluša šta imam da mu kažem, a možda je baš tada vrlo umoran od dnevnog posla. Ali, on to ne pokazuje. Da li se увек радује svemu što радује мене? Ne znam, ali увек је osmehnut јер зна да volim njegov osmeh pun razumevanja.

Kad god vidim njegove oči pune ljubavi, dobrote i brige za moju srećniju budućnost, kad god se setim njegovih životnih nedaća, ja ponosno i srećno mislim:

— To je moj otac!

Байић Lidija, V б.

Први пут у позоришту за одрасле

Улазим збуњен у велику препуну салу. Гледам лево, десно: свуда људи, одрасли људи обучени свечано. Чини ми се да ме неки гледају хладно, а неки зачуђено.

— Нешто си се занео — зачух глас разредног старешине.

— Ох, да — одговорих.

Седох на своје место.

— Гледамо „Избирачицу„ — каже ми друг.

— Да, знам!

Не осврћем се на њега. Гледам људе. Двоје старијих седе испред мене и читају са листа садржину комада. Сала бруји, чека почетак. Светло се полако гаси. Чује се последње звоно. Завеса се диже, рефлектори почињу да раде.

— Мол. . . .

Хтео сам да замолим стару госпођу испред себе да скине шешир јер не видим добро, али се сетих да то можда није пристojно. Ништа, кривићу врат лево и десно.

Толико се заносим у посматрање комада да се изненађено трзам када је пала завеса и светлост означила паузу.

Опет мноштво људи. Жагор. Шетају се. Понеки одлази у бифе. Све ме то збуњује и некако плаши. Нека, то је прва посета позоришту. Идући пут бићу свакако слободнији.

Врговић Владимир VIIa

Jeste li videli?

Jeste li videli da je stiglo proleće i u Novi Sad? Ja sam video, a znate kako?

Šetao sam sa majkom bulevarom Jugoslovenske narodne armije. Skoro je sva bila raskopana. Žute kockice povadjene sa kolovoza na nekoliko mesta, put zakrčen oznakama koje brane prolaz. Miriše katran koji spremaju za zalivanje pločica. A travnjaci? Po njima se šeta mali traktor koji ore, pa me sasvim podseća na oranje Kraljevića Marka. Tu i tamo gomile zemlje koja se dovlači i sipa na uzoranu zemlju. A kada sam krenuo prema ribljoj pijaci, tu je tek bilo „veselo!“ Raskopana ulica, leti zemlja i prašina na sve strane. Znači, proleće dolazi, Novi Sad izgleda kao i svake godine u ovo doba.

Na poljančetu gde se obično igramo fudbala, vika, dreka, graja. Lopta leti tamo, ovamo! Hop! Ode prozor obližnje kuće u paramparčad!

Izlazi domaćica sa metlom u rukama:

— Hoćete li ići odavde, mangupi jedni! Sad ću vas ja ovom metlom! Platite mi ovaj prozor! Znam te koji si!

Gle, eto jednog čikel! Mirno se uputio stazicom kraj poljančeta. Pljas! Ni drugi tim nije bolje srećel! Umesto u mrežu, lopta obara čikin šešir!

Zar nije došlo proleće? Jeste li ga videli? Ako niste, prošetajte našim gradom!

Plavšić Miloš, Va.

Ulica popločana lišćem

Ulica popločana lišćem, moja ulica. Tiha između dva reda starih kesteno-va koji stražare nad njenom mirno-ćom. Tu negde u tom šuštanju ostale su ljudske stope. Na nečijim vratima samo je ostala tiha rupa eksera koji je držao ime čoveka koji je otišao da opet prtkuca taj njegov tihi ekser na neka druga vrata. Ili se vide stope psa koji je dobio parče hleba i glasno žvaćući pojeo. Često u mojoj ulici sunce, koje zalazi za dva crna oblaka daleko na zapadu, šapuće svojim zracima kao kiklop samom sebi. A tada ono nestaje i prepušta biserni sumrak ulicama. Kroz grane prolaze senke i kao uvek, ne osvrćući se na mene koji sam jedini tu, idu dalje u prisustvu mokre ulice. Mesec izgleda kao ukredeni biser, taj basnosnovni dragulj tamnog neba. A dalje sve je isto, samo popločana lišćem ta tiha ulica ostaje i dalje tiha i sama u razgovoru sa mnom.

Popović Branislav, VII.

Догодило се

Било је лепо вече. Звезде су трепериле као да намигују на велики жути месец. Био сам у стану без друштва. Отац и мајка нису били код куће. Ја пожурих да узмем лопту која је вирила испод кревета. Шутнуо сам је имитирајући Костића. Лопта је погодила сам угао ормана са кога се срушила фигура пингвина. Уз тресак пала је на под и разбила се у безброј ситних комада. Ухватио сам се за главу и гласно рекао: „Шта уради, црни Перо?“

Верујте да никад нисам брже чисто.

Ухватио сам касу и изручио сав свој капитал. Отишао сам у град и купио другог пингвина. Он је стајао на орману исто као и онај бивши пингвин. Моја каса је остала празна те сутрадан нисам ишао у биоскоп. Од тога дана Костића сам замрзео као и „Црвену звезду“ и навијам за „Војводину.“

Милошевић Петар, VIБ

Веће у mojoj улици

Лепо је веће у mojoj улици кад месећина заспе snene кућце. а три јаблана као стража мирно стоје док им се зелена боја претвара у црну на месећини. Njihova бујна крошња се нагине над male кућце као да им шапуће топле речи утехе. Ponekad се зачују жури кораци, а затим и он издезну.

Са угла посматрам своју ulicu која као да sanja о svojoj будућности, oblakoderima и parkovima. Tada ми се чини да се стићи ових niskih кућца са crnim krovovima.

Noć osvaja, ulica tone u san. Ulazim u onisku кућicu jer ми се очи zaklapaju. Moja ulica nastavlja да sanja о svojoj будућности.

Mesećina се povlači iza oblaka, ka sneni, jабланови trepere тише тише.

Обућина Zagorka Vб

ВЕЛИКА БРИГА

У дечјем кућном савешу, деца се у бригу дала „Шта ли су учинили сирашно кал грди баба Мара?“

Дан је већ настао шрећи, како их мрко гледа, ни поред прозора својих баба им проћи не да.

Одједном Влада викну: „Дружину моја сва, у недељу смо баби разбили прозора два!“

Зашим смо њену мачку за реић штално вукли, а њеног унука Брану, пре неки дан испукли!“

Пред њеним прозором проспор за фудбал изгледа славно, њихове ушакмице ију се играју давно.

Дечји је савеш решио: да иду дечака шри, и баба Мари сву штешу ша шројка поправи.

Да ли ће примирја оиши рећи вам не знам ја, шо ће ми сутра рећи дружина цела ша.

Мирјана Костић, Vб

O, zdravo proleće!

Došlo je proleće. Svi su se njemu obradovali - i stari i mladi. Vazduh je čistiji, svežiji. Laki vetrić njiše tek ozelenele listiće. Voće je procvetalo. Njegova umilna boja preliva se na suncu. Deca jure ulicama i radosno kliču: „Živelo proleće!“ Da, proleće je došlo - ali šta je došlo s njim? Ptice, čiji glas odjekuje u parkovima, čist vazduh, duži dani. Ljudi sa sebe skidaju tešku zimsku odeću, oblače laku, deca se veselo igraju i pevaju. Kada udemo u voćnjak, kao da smo ušli u čarobni vrt opisan u bajkama. Sve oko tebe cveta, raste, buja. Prolećno sunce svojim zracima obasjava krovove kuća na kojima je pre nekoliko nedelja ležao sneg. Jeste li bili u parku? Jeste li videli kako je divan: zelen, svež, šaren od prvog cveća. Kako je divno videti mališane koji su doveli mame da se nađišu čistog vazduha: jednom je u ruci zvečka, drugome lutka, treći samo sedi u kolicima i guče, raduje se svežini i proleću. Nijedno godišnje doba nije tako ljupko kao proleće. Ono bolesne krepí, mladima kao da razvija krila, a starima obnavlja snagu. Kliknimo sada svi zajednički:

Živelo proleće!

Snajderov Slavica, Va

AUTOBUS

Autobuska stanica;
tu stojimo ja i drugarica
i mnoštvo nestrpljivih ljudi.

Kišica jesenja rominja
i barice okolo stvara,
a autobusa nema, pa nema,
i mnoštvo ljudi nervozno razgovara,

Čuje se veseli poklič:
„Eno ga autobus!“
Glave se prema njemu pružaju,
ljudi se guraju.

On ludo dojuri
uz škripu kočnica stade,
i sve okolo poprška,
stare i mlade.

Tad nastade guranje,
deranje i cika,
haos celí!
Neko viče: „Skloni se ti, debeli!“

Autobus je jedva
s velikom mučkom pošao,
i s velikim zakašnjenjem
na sledeću stanicu došao.

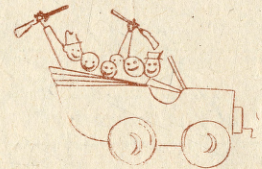
Pužić Slavica, VIIIc

Моја маца

Имам мацу лепу,
најлепшу на свету,
није што је моја,
већ је лепог соја.

Има шаре лепе:
жуте, беле, црне,
другарица многа моја
због ње к мени сврне.

Радека Станка VIд

ФУДБАЛЕРИ

На шереи зелени, прави,
излазе момци смели.
Беара, Мишић и Шошких,
их, што би бити хтели!

На голу стоји Буца,
искусан голман сшари,
да се за лошом баци —
о шоме он савари!

А гледај беовског пара!
То су дечака два:
леви је мали Таса,
зна га улица сва.

Десни бек, Јоца бесни,
само очима сшреља,
ако ли неког цейне —
што ће да буде весеља!

Халфови к'о браћа сложни,
сваки за лошом јури,
шрениер их често кори:
„Брже, брже, пожури!“

Навални ред што игра!
А ценшарфор, к'о чигра
врши се сшално у кругу
и лошту додаје другу.

Овај шим злата вреди!
Сшрема се да победи,
само што голова није —
лошта сшашиву бије.

Димитров Душко Va

Ђаче

Sunce već klone
Ko da ga ptice gone,
A gradić mali
U san polako tone.

Povetarac piri,
A s njim ide mrak
Na spavanje odoše svi,
Samo ne vredan đak.

Svetlo u sobi
Njegovoj gori,
Majka ga savetuje,
Tiho mu govori:

„Ostavi sine.
Ostavi sad,
Učenje tvoje,
Pao je mrak.“

„Neka me majko,
Neka me sad,
Meni je kratak
Današnji dan.“

Učiti moram,
Ispit je tu,
Ja hoću majko,
Dalje u školu.

Hoću da učim,
Hoću sad,
Da steknem znanje
Dok sam mlad,“

Vučelić Ruža Vb

Х У М О Р

После аробе "Јунаци Павлове улице"

Даринка Бегит Ђа

